

Zichtbaar

De klok is alweer bijna rond. Ik loop door mijn stad Nijmegen en zie dat donkerrood ingepakte kerstcadeaus en kerstverlichting de hotels en straten van de stad versieren. Niet vlak daarna open ik mijn mail en zie ik dat het afgelopen december was dat ik mijn laatste blog voor HME-MO schreef. Dan blijkt maar weer: wat kan er een hoop veranderen.

Waar ik in mijn laatste blog nog schreef over *vivre la belle vie à Aix* vanaf september in Zuid-Frankrijk, sta ik op dit moment als docente Frans voor de klas op het Baudartius College in Zutphen. Ik besloot nóg niet naar Zuid-Frankrijk te vertrekken. Ik wil liever mijn lesbevoegdheid halen. Niet alleen dat is namelijk mooi meegenomen, maar ook het feit dat ik zes maanden onderwijsvrijstelling van mijn master krijg zodra ik dat lesbevoegdheidspapiertje in de pocket heb. Nu dus zes maanden bikkelen op een middelbare school in een land waar het weer minder mooi is, om tijdens mijn master op eigen houtje *La France* te ontdekken.

Tijdens het lesgeven ben ik erachter gekomen dat je ontzettend zichtbaar bent. Leerlingen vormen jouw spiegel. Voel je je niet prettig, dan hoor je dat van ze. Zit je goed in je vel en sta je op je paasbest voor de klas, dan complimenteren ze jou vanwege jouw *amazing look*. Heb je littekens op je benen en draag je op dat moment een jurkje, dan kan je ook daar een reactie op verwachten. Dat was in eerste instantie even slikken. Tijdens eerdere stages in de journalistieke wereld, heb ik dit nooit zo ervaren. Daar leeft iedereen meer als individu. Nadat ik de vraag van de leerling even liet bezinken, besloot ik te antwoorden dat ik geopereerd ben en daardoor die jaap op mijn been heb. Ik heb met mezelf afgesproken dat leerlingen niet hoeven te weten dat ik de botziekte HME-MO heb. Dat is te privé.

Later merkte ook mijn stagebegeleidster mijn litteken op. Aan haar heb ik wel het hele verhaal verteld, aangezien dit ook consequenties kan hebben voor mijn stage. Ik moet binnenkort namelijk weer naar dokter Ham, en wie weet valt deze controleafspraak wel op één van mijn stagedagen.

Zo kan er op persoonlijk gebied het een en ander veranderen. Gelukkig is mijn gezondheid de laatste maanden wel stabiel gebleven. Daar waar ik klachten had (rug, ringvinger en rechterknie), heb ik ze nog steeds. Nieuwe pijnpunten zijn er niet bijgekomen. Meer of minder pijn, mijn botziekte blijft dagelijks zichtbaar. Gelukkig wordt dit de komende tijd minder doordat de winterdagen eraan gaan komen. Hup, de jurkjes de kast in en coltruien tevoorschijn toveren!

Eva de Waal